

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי-אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

לבקש שנה טובה

לקראת השנה החדשה נוהגים לכתוב 'פדיון נפש' ולבקש שנה טובה ומתוקה. ב'פדיון נפש' כותבים את השם הפרטי המלא ושם האם, ומציינים את המשאלות הדרושות. רצוי להחליט קודם לכן החלטה טובה של התחזקות בענייני תורה ומצוות. לאחר מכן נהוג להניח את המכתב באחד מספריו של הרבי מליובאוויטש, ולשגררו כדי להניחו על הציון הקדוש (מס' הפקס: 001-718-723444).

בתי-הכנסת הפתוחים

לאחר ההצלחה הגדולה בשנים הקודמות, צעירי-חב"ד מרחיבים את מפעל 'בית-הכנסת הפתוח'. בתי-חב"ד ברחבי הארץ הקימו יותר משלוש-מאות מנייני-תפילה מיוחדים לראש השנה וליום הכיפורים, לציבור שאינו רגיל ללכת לבית-הכנסת כל ימות השנה. התפילות נערכות במאהלים גדולים וממוזגים, באולמות ציבוריים ובבתי-חב"ד, והבאים גם נהנים מהדרכה מסודרת במשך התפילה. פרטים ורשימת אתרי התפילה באתר www.kipur.org.

גיטרה יהודית 6

המוזיקאי מאיר הלוי אשל הפיק את גיטרה יהודית 6 - עוד תקליט של נעימות נשמה בביצוע גיטרות אקוסטיות. שנים-עשר שירים בהפקה איכותית. טל' 1-700-704120.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:15	7:53	7:25	7:04
8:13	8:52	8:17	7:59

פרקי אבות: פרקים ה-ו

מבצע ארצי לבדיקת מזוזות *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

פתח לפריצה רוחנית גדולה

כשמרחש מאורע שמטלטל את כל ישותו האדם, הוא עוצר, בוחן את עצמו ואת מעשיו, ומרגיש פתאום שהדברים חייבים להשתנות

דווקא על-ידי ה'מיצר' מגיעים אל ה'מרחב'. תקיעת שופר של אלול

ערב שנה חדשה מקובל לאחל "תכלה שנה וק' ללותיה, תחל שנה וברכר תיה". מהחלק הראשון של המשפט היה לנו בשנה החולפת דיי והותר. זו הייתה שנה של שסע פנימי עמוק והגבהת החומות בין חלקי העם. גְזֵרוֹת כלכליות כבדות הונ' חתו על עולם התורה ועל מאות אלפי משפחות, שכל חטאן שהביאו ילדים לעולם.

גם המערכות השלטוניות מתגלות בכל חדלונן, בלי דרך ובלי ערכים, כשהכול קם ונופל על מניעים אישיים. מעולם לא חשנו בבהירות כזאת את אחד הסימנים שנתנו חז"ל על תקופת עקבתא דמשיחא - "אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים".

מן המיצר אל המרחב

אבל דווקא תחושת המועקה הזאת היא הפתח לפריצה רוחנית גדולה. בראש-השנה אנו תוקעים בשופר, שפיו צר והמשכו מתרחב והולך. קודם התקיעות אנו מקדימים את הפסוק "מן המיצר קראתי ייה, ענני במרחב ייה". הרעיון הטמון כאן הוא, שדווקא מן המיצר' מגיעים אל ה'מרחב'. אילו היה פיו של השופר רחב גם הוא, לא הייתה בוקעת ממנו התקיעה. דווקא הלחץ של ה'מיצר' מרכז את הכוחות הדרושים לפריצה אל המרחב.

ראייה רחבה

עלינו לאמץ ראייה רחבה יותר. עם ישראל זקוק ללומדי התורה, והוא צריך את המוסרים נפשם על הגנת העם ואת הנאבקים למען יישוב הארץ. הוא זקוק לבוני הבית הפנימי, והוא נצרך למפיצי התורה החוצה. אין כאן 'אנחנו' ו'הם'; כל הקהלים האלה יוצרים את ה'אנחנו'.

זו האחדות המתוארת בתחילת פרשתנו. אכן, יש 'ראשיכם שבטיכם' ויש 'חוטב עציך ושואב מימך', אבל כולם עומדים יחד לפני ה' ויוצרים את השלמות של עם ישראל. עלינו להתקרב איש אל רעהו, ללמוד זה מזה ולהעשיר זה את עולמו של זה. כך נזכה לברכת ה' לקראת השנה הבאה עלינו לטובה.

פעמים רבות האדם נזקק לזעזוע כדי לחולל שינוי בחייו. כל עוד החיים זורמים על מיי מנוחות, אין הוא מתפנה לבחון את דרכו ואת מעשיו. אפילו כשהוא יודע שדברים מסוימים דורשים תיקון ושינוי, אין הוא ממהר לתקנם ולשנותם. הוא דוחה זאת למחר, או משלים עם המגרעות ומניח לזרם החיים לסחוף אותו. אבל כשמרחש מאורע שמטלטל את כל ישותו, הוא עוצר, בוחן את עצמו ואת מעשיו, ומרגיש פתאום שהדברים חייבים להשתנות.

הרבה הרהורים ולקחים אפשר להפיק מאירועי השנה החולפת, אבל בשבת שאנו קוראים בה את פרשת "אתם ניצבים היום כולכם", ראוי להרהר

בראש השנה כולנו מלכים

כבר בשבת אנחנו בבחינת "ניצבים היום".

הכוח לעקור הרים

התורה נוקטת את הביטוי 'ניצבים' ולא 'עומדים' וכדומה. המילה 'ניצבים' היא כמו 'ניצב מלך'. אין זו עמידה רגילה אלא עמידה מלכותית. אם בכל השנה בני ישראל מכונים 'בני מלכים', הרי בראש השנה "כל ישראל מלכים הם" (כלשון זוהר).

בתורת הקבלה והחסידות מוסבר שבלי ראש השנה, עם החשכה, הבריאה כולה חוזרת אל שורשה העליון, וגם מלכותו של הקב"ה עולה ומתכנסת במקורה הראשון. בראש השנה אנו ממלכים מחדש את הקב"ה ומעוררים בו רצון מחדש לקיים את העולם ולמלוך עליו. הכוח לעשות זאת הוא בזכות היותנו 'מלכים'. למלך כוח רב, כפי שהגמרא אומרת שמלך יכול אפילו לעקור הר. זה הכוח שניתן ליהודים, לעקור את כל הדברים המפריעים להם במילוי שליחותם, ולהשיג כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה.

(תורת מנחם כרך לד, עמ' 294)

שהשבת היא הסיום והתוצאה של ששת ימי החול.

אך אנו מוצאים גם גישה שנייה, שעל-פיה השבת פותחת את השבוע. הזוהר אומר שמן השבת מתברכים כל ימי השבוע. הכוונה כאן לימים שאחרי השבת, שכולם מקבלים את הברכה מן השבת הקודמת להם. במובן זה השבת היא בבחינת ראשית השבוע.

ראש השנה כבר כאן

מבין שני ההיבטים האלה, הקיימים במהותה של השבת, עיקר מעלתה היא בהיבט השני - בהיותה היום שממנו מתברכים כל ימי השבוע. היבט זה נעלה מהיותה של השבת היום החותם את השבוע הקודם. כך מוסבר גם בתורת הקבלה, שעיקר עניינה של השבת הוא היותה בחינת ה'בינה', שהיא מקור השפע של ה'מידות'.

לכן בשבת הקודמת לראש השנה קוראים את עניינינו של ראש השנה - "אתם ניצבים היום", לשון זוהר. השבת הזאת כונסת בתוכה גם את ראש השנה שיחול במהלך השבוע, ולכן

בשבת שלפני ראש השנה קוראים תמיד את פרשת ניצבים. ראש השנה נרמז במילים הפותחות את הפרשה: "אתם ניצבים היום". הכוונה ב'היום' היא ל'היום', בה' הידיעה, יום הדין הגדול. ועל כך התורה אומרת "אתם ניצבים", כלומר, עמידתכם יציבה ובטוחה, כשל מי שזוכה בדין.

מדוע נרמז ראש השנה בשבת הקודמת לחג ולא בשבוע שבו ראש השנה חל? הלא ראש השנה חל בשבוע של פרשת האזינו (או וילך), וכבר בתפילת מנחה של השבת שלפניו קוראים את הפרשה הבאה. מדוע אפוא מזכירים את ראש השנה קודם זמנו?

שני עניינים בשבת

כאן אנו נוגעים בשאלה אם השבת סוגרת את השבוע או דווקא פותחת אותו. במובן אחד השבת מסיימת את השבוע. כך מצאנו בשבת הראשונה, כאשר "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם", ואז "וינח ביום השביעי". לפי זה השבת היא יום המנוחה שבא אחרי ששת ימי העבודה. גם מאמר רז"ל "מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת" מבטא את התפיסה

אמרת השבוע

בריחה ותיקון

יהודי ששקע בחיי חטא בא אל המגיד מקוֹזְנֵץ וביקש דרך תשובה. הורה לו המגיד להקפיד על תפילה בכוונה, על קביעות עיתים לתורה ועל הידור במצוות. תמה האיש: "ומה יהיה על תיקון נשמתו מהפגמים שפגמתי בחטאיי?".

השיב המגיד: "חייל שנפצע בעת קרב צריך בראש ובראשונה למלט את נפשו מזירת הלחימה. כשיגיע למקום מבטחים יוכל לטפל בפצעיו ולחבוש אותם כראוי.

"גם בעל תשובה צריך בראש ובראשונה לברוח מן החטא אל חיי תורה ומצוות. רק כשיחוש עצמו בטוח וחזק יוכל להתפנות לתיקון פגמי העבר."

פתגם חסידי

"העולם סבור כי צדיק נסתר הוא מי שמעלים את צדקתו מאחרים. האמת היא ש'נסתר' הוא מי שצדקתו נעלמת גם מעצמו; שמעולם לא חשב כי הוא צדיק" (רבי מנחם מענדל מקוצק)

הליכה ועלייה | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

לכל מקום שהלך

"וילך משה וידבר את הדברים האלה" (דברים לא,א). לא נכתב לאן הלך. כי לכל מקום שהלך דיבר את "הדברים האלה" - בחינוך, במשא ומתן, בעבודה, בעסקי הפרט והציבור. בכל מקום החדיר את דבר ה'.

(התמים)

בכל ישראל

לא נאמר לאן הלך, אלא סוף הפסוק מוכיח על תחילתו: "וילך משה... אל כל ישראל". משה הלך וטמן את עצמו בכל ישראל. בתוך תוכו של כל יהודי, בדמו ובנשמתו, בכל התקופות ובכל הזמנים, טמון ניצוץ של משה רבנו.

(מעיינה של תורה)

הליכה מתמדת

"וילך משה". נקל לשער באיזו דרגה רמה ונישאה עמד משה אחרי מאה ועשרים שנות עבודת ה'. ובכל זאת במה עסק ביומו האחרון? ב'וילך', בהליכה ובעלייה לדרגה עליונה עוד יותר.

(הרבי מליובאוויטש)

הדברים האלה

הליכות חיים של משה והתנהגותו בכל ימי וישנותיו - את "הדברים האלה" לימד משה את כל ישראל.

(עיטורי תורה)

קִישֵׁר וְחִיבֵר

"וילך משה... אל כל ישראל". משה הלך והתעלה מחיל אל חיל עלידי שקישר וחיבר את עצמו "אל כל ישראל".

(שיחות קודש)

לעיין שוב

את "וילך משה" מתרגם תרגום יונתן "ואזל משה למשכן בית אולפנא". קודם שנתן משה הוראות לבני ישראל הלך לבית המדרש (בית אולפנא), כדי לעיין בדבר, לברר וללבן את שמועתו. ללמדנו שאסור לאדם לפסוק הלכה על סמך ידיעתו וזיכרונו, אלא עליו לעיין שוב בשולחן ערוך, ורק אחר־כך יוציא את פסק דינו.

(שיחות קודש)

בחזרה ל'חדר'

כשהסבא משפולי הגיע לגיל שיבה אמר לחסידיו: בני, בימי הזקנה שוב צריך האדם ללכת ל'חדר' ללמוד. הלוא אין לנו גדול ממה, וכשהזקין נאמר עליו "וילך משה", ועל זה התרגום אומר "ואזל משה למשכן בית אולפנא".

תוכחה והליכה

"אין וילך אלא לשון תוכחה" (מדרש תנחומא). מסופר על רב גדול שכאשר התחיל להוכיח את בני עירו גירשו אותו מן העיר. אמר על כך בדרך צחות: "אין וילך אלא לשון תוכחה" - התוכחה היא סיבת ההליכה...

יום החשבון

אל הרכבת עלה אדם שחזותו הייתה כשל בעל אחוזות עשיר. האיש בדק את הרשום בכרטיסו ופסע לעבר מקום מושבו. לאחר שהתיישב בנוחות סקר את סביבתו. הוא הבחין כי בספסל שלפניו יושב יהודי נכבד, בעל הופעה מרשימה, והסובבים אותו נראים מלוויו ומשמשי.

בהבעת ביטחון עצמי רב שאל האיש בקול את היושב לצידו: "מי הוא האיש הנכבד היושב לפנינו?"

שכנו לספסל, שהיה אף הוא אחד מפמליית הרב המכובד, הסביר לאדון היהיר כי זה האדמו"ר מסלונים, רבי שמואל ויינברג, בעל 'דברי שמואל' (נסתלק לפני כמאה שנה).

בתגובה פלט האיש, בארשת שביעות רצון עצמית: "גם סבי היה רב".

המילים האלה גרמו לכל הסובבים להיאלם באחת. הכול הביטו באיש בתדהמה. גם הרבי הפנה את ראשו לעבר האיש ואמר: "אם סבך היה רב, הרי גם סבי היה רב, בוא שב לידי".

האיש קיבל את ההצעה ברצון, ועבר לשבת ליד הרבי.

בין השניים נרקמה שיחה. האיש סיפר כי מוצאו מרבי מאיר, בנו של רבי לוייצחק מברדיצ'ב. הוא היה גאה בייחוסו אף-על-פי שרחוק היה מאוד מהליכה בדרכי סבו. עוד סיפר כי הוא רופא ומשמש בצוות רופאיו של הצאר.

רבי שמואל פנה אליו בחביבות ואמר: "ודאי תשמח לשמוע סיפור מסבך הגדול. הסכת ושמע". והצדיק סיפר:

יענקל היה בן העיירה ברדיצ'ב. ברבות הימים חקר מאת הפריץ פונדק העומד על אם הדרך. אט-אט השיל מעליו את סממני יהדותו, ירד מדחי אל דחי עד שנודע בכל הסביבה כפורק עול. בהמשך נגרר אחר הטיפה המרה ושקע במשחקי הימורים.

פעם אחת פגש אותו רבי לוייצחק ברחוב. יענקל היה שתוי למחצה, אך בירך לשלום את הצדיק, מתוך כבוד. אמר לו רבי לוייצחק: "יענקל, אינך יודע כמה אני מקנא בך".

יענקל פער את עיניו בתדהמה, והצדיק המשיך: "הלוא בעלי תשובה זדונותיהם הנפכים לזכויות. מקנא אני בזכויותיך לכשתשוב בתשובה!..."

יענקל השיב: "אס-כך, בשנה הבאה יוכל הרבי לקנא בי עוד יותר".

מעט לעת היו השניים שבים ופגשים. הצדיק היה חוזר על דבריו, ויענקל היה משיב את תשובתו, שנראתה חכמה בעיניו.

עברו השנים ויענקל חלה במחלה חשוכת מרפא. מצבו הידרדר וקיצו התקרב. יום אחד ביקש מאשתו להזמין את הצדיק מברדיצ'ב להיות

עמו ברגעיו האחרונים. הצדיק נענה ובא. יענקל נראה חלוש וחיוור אך מבטו היה צלול. "נו, יענקל", אמר לו הצדיק ברוך, "אולי הגיעה העת לעשות תשובה?".

אזר יענקל את שארית כוחותיו ואמר לצדיק כי הוא מבקש לספר לו דבר מה.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

תשובת המאמינים

לקראת סיום ספר דברים (בפרשת ניצבים) משה רבנו מזהיר את עם ישראל שלא יסור מדרך התורה, ומתריע על מה שעלול לקרות אם חלילה ייטוש אותה. דבריו אלה מנבאים בעצם את כל תולדות ימי ישראל. הוא מדבר על מכות קשות שיינתכו על העם, על גלות, סבל וייסורים. ולבסוף מנבא משה רבנו, שלאחר שיבואו עלינו כל הדברים הללו, נשוב בתשובה שלמה לה' ולתורתו, ואז גם תבוא הגאולה.

על סמך הפסוקים הללו פסק הרמב"ם (הלכות תשובה פרק ז, הלכה ה): "אין ישראל נגאלין אלא בתשובה, וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו, ומיד הן נגאלין". כלומר, הגאולה והתשובה כרוכות זו בזו, ובסוף זמן הגלות ישוב העם בתשובה ומיד ייגאל.

"והוא יפדה"

לאיזה סוג של תשובה הקב"ה ממתין? בעל 'מנחת אלעזר' כותב בפירוש ('דברי תורה' מהדורה ג עמ' כד), שהטענה "שהגאולה מתעכבת עד שישבו כל ישראל, זהו נגד מקראות רבים", והוא מביא ראיה מסימני חז"ל על תקופת 'עקבתא דמשיחא', ש'אדרבה, יהיה רוב פני הדור כן (=מבצב של 'חוצפא יסג' ושאר הסימנים השליליים). אס-כך, איך יהיה זה דורו של משיח, הרי יכבד מלבוא משיח עד שישבו כולם והיו צדיקים כולם!", והוא מסיים: "אלא ודאי כי הדברים הנ"ל הם הבל וריק וכזב".

כלומר, עצם העובדה שעדיין נשארו עוונות בעם ישראל, אין בה כדי לעכב את הגאולה. על הפסוק (תהילים קלח), "והוא יפדה את ישראל מכל עוונותיו", אומרים המפרשים (מצודת דוד): "גם העוון לא יעכב הגאולה, כי הוא יפדה את ישראל מן העוונות". אפשר לראות זאת גם בסדר הפסוקים שאומרים ב'נפילת אפיים' – תחילה 'פדה אלקים את ישראל מכל צרותיו', שזו היציאה מן הגלות, ורק אחר-כך "והוא – הקב"ה – יפדה את ישראל מכל עוונותיו".

כך נאמר (מיכה ז, ח): "מי איל כמון נושא עוון ועובר על פשע לשארית נחלתו", ופירושו המפורשים: "לשארית נחלתו – אותם שישארו מחבלי המשיח, אינו עומד על הפשע להשיג בו, לשלם עליו גמול, אלא עובר על הפשע והולך להלאה, כאילו לא יראנה" (מצודת דוד). וכן פירש הרד"ק: "לא יפנה לעד אל מעשיהם, כי חפץ חסד הוא... וחסדו יגבר על חטאיהם כשיגיע זמן הגאולה".

אין הדבר סותר את הצורך בתשובה לפני הגאולה. אכן, נחוצה תשובה קודם הגאולה, ובמיוחד מפני שאנו מבקשים שהגאולה תבוא באופן של 'זכו' ובבחינת 'אחישה'. אך התשובה הזאת, שלפני הגאולה, אינה חייבת להיות תשובה גמורה, שמוחקת את כל העוונות, אלא דיי בתחילה של התעוררות בלבד. מחיקת העוונות והתשובה השלמה יהיו אחרי הגאולה.

"אנשים כערכנו"

נוסף על כל זאת נראה שעיקר התשובה הנחוצה כדי שתבוא הגאולה אינה דווקא תשובתם של מי שנרחקו משמירת התורה והמצוות. הללו בבחינת 'תינוקות שנשבו', ובמיוחד בדרונו, שרובם ככולם לא נתחנכו על ברכי התורה והמצוות. עליהם חלים דברי הרמב"ם (הלכות ממרים פרק ג, הלכה ג): "בני התועים האלה ובנייבניהם שהדיחו אותם אבותיהם... הרי הוא כתינוק שנשבה... הרי הוא כאנוס, שהרי גידלוהו על טעותם". ממילא אין מעשיהם מעכבים את הגאולה.

עיקר הצורך בהתעוררות של תשובה לפני הגאולה הוא דווקא מצד יהודים מאמינים ושומרי תורה ומצוות, שנקראים להתעורר בתשובה במיוחד לקראת בוא הגאולה האמיתית והשלמה. וכן כתב בעל 'מנחת אלעזר' (שם): "הא דכתב הרמב"ם דאין ישראל נגאלין אלא בתשובה, היינו לבינונים ומאמינים, אנשים כערכנו, אבל לא להמתין על כל ישראל".

"במשך שנים החזקתי את הפונדק", סיפר יענקל. "הייתי מקפיד על תחזוקה ראויה, כמו זיפות הגג, תיקונים וכדומה. אולם כשהתחלתי לשקוע בהימורים ולשתות לשוכרה, הפסקתי לדאוג לכל אלה. מיום ליום הפונדק הוזנח יותר. עם הזמן שקע הגג ונסדק, חלונות נשברו, אך לא עשיתי דבר לתקנם.

"יום אחד יצא הפריץ לציד. הוא רכב על סוסו האביר ביער הסמוך. פתאום התקדרו השמים וגשם זלעפות ניתך. הפריץ הדחיר את סוסו בשאיפה למצוא מחסה.

"המבנה הקרוב ביותר אל היער היה פונדק", המשיך יענקל הגוסס. "הפריץ ציפה למצוא בו בית חם ויבש, אטום מרוחות ומהגשם השוטף. אולם הגג הסדוק כאילו חיכה לבוא הגשם. המים זרמו בעוז וטפפו את כל הבית. הרוח חדרה מהחלונות השבורים.

"לא ידעתי היכן לקבור את עצמי מרוב בושה. מלמלתי: 'אדוני הפריץ, וכי ידעתי שיהיה גשם שוטף שכזה? וכי יכולתי לדעת שתבוא סופה?'

"את תגובתו של הפריץ זכר אני כאילו אירעה עכשיו. המילים שאמר צורבות את ליבי". קולו של יענקל התגבר והוא זעק: "הפריץ צרח לעברי: וכי לא חשבת שיבוא יום ותצטרך לתת דין וחשבון על ההזנחה הגדולה שהזנחת את הפונדק?!"

בזעקה הזאת עלתה נשמתו של יענקל השמימה. רבי לוייצחק מברדיצ'ב העיד כי במילותיו אלה התחרט יענקל חרטה אמיתית וזכה לשוב בתשובה שלמה.

הרבי מסלונים סיים את סיפורו. האיש שלצידו ישב שקט ומהורהר. אפשר היה לראות כי הסיפור הותיר עליו רושם עז. בתוך כך לקח הצדיק את ידו, הפשיל את שרוולו, והחל לקשור על זרועו תפילין.

כאשר הסיר מעליו את התפילין הודה היהודי כי ארבעים שנה חלפו מאז הניח תפילין בפעם האחרונה. בהתרגשות מסר לו הצדיק את התפילין שלו וביקש ממנו להניחן מדי יום.

שנים חלפו. יום אחד פגש משמשו של הרבי יהודי קשיש, עטור זקן ופאות. הלה שאל את המשמש: "האם אתה מכיר אותי?". כשענה המשמש כי אינו מכירו, השיב לו האיש: "אני אותו נוסע שהתיישב לידך ברכבת, והרבי מסלונים הזמיניני לשבת לידו. התפילין שמסר לי פעלו את פעולתן. עברתי תהפוכות רבות, אך כפי שאתה רואה, הנני שומר תורה ומצוות. שבת ליהדותי".

ניצל מהתופת בזכות קולו

מלאך במרסיי

משפחת פינק הגיעה לעיר מרסיי שבצרפת. "בתחנת הרכבת המתין לנו כמלאך משמים יהודי שלא הכרנו, הוציא מכיסו שטר של מאה דולר - סכום עצום באותם ימים - ונתן אותו לאימא. 'לכו למלון 'דו לוה', הציגו את השטר ויקבלו אתכם'. רק לימים נודע לי כי האיש שפגשנו לא היה אלא מי שנעשה לימים הרבי מליובאוויטש".

משם המשיכה המשפחה במסע הנדודים. "בכ"ב באלול תש"ב הועמסנו על הרכבת לדרנסי. הקרונות לא היו ראויים להסעת בהמות. עמדנו להתעלף. ביום א של ראש השנה תש"ג עצרה הרכבת בתחנה הסופית. אמא אמרה לי: 'לך תמיד עם אחיך משה'. מאז לא ראיתי את אימא'. פינק ואחיו נשלחו למחנה אנברג.

הצלה במחנה

יום אחד, בעוד פינק הצעיר מזמר להנאתו, נכנס אל הצריף אחד ממפקדי המחנה. הוא שמע את השירה ופקד: "בוא אליי בערב למפקדה". פינק נתקף פחד מוות. "התייצבתי לפניו, מוכן לגרוע מכול. המפקד אמר לי שהיה לו בן שידע לשיר יפה והוא נהרג בתאונה. 'קולך מזכיר לי את קולו', אמר, 'אני מבקש שתלמד שירים גרמניים ותשיר אותם לפנינו'". קולו של פינק הציל את חייו. הוא גם ניצל את 'קשריו' לסייע ליהודים במזון.

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

פינת ההלכה

הכנות לחג ולשבת

שאלה: מה עניינו של 'עירוב תבשילין'?

תשובה: השנה חל ראש השנה בימים חמישי ושישי. כדי שיהיה מותר לבשל ולעשות מלאכות בחג השני לצורך השבת תיקנו חז"ל לערוך בערב החג 'עירוב תבשילין' (ה'עירוב' מתיר עשיית מלאכות רק בחג השני לצורך השבת, אבל לא בחג הראשון לצורך החג השני או לצורך השבת).

מכינים תבשיל חשוב (נתח בשר, דג, ביצה מבושלת או קופסת טונה או סרדינים) בשיעור 'כזית' (27 סמ"ק לפחות), וכמרכין לחמנייה או פיתה בשיעור 'כביצה' (54 סמ"ק לפחות), ומניחים אותם למשמרת. בזמן שמייחדים אותם למטרה זו מברכים: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם, אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על מצוות עירוב", ומוסיפים: "בעירוב הזה יהיה מותר לנו לאפות ולבשל ולהטמין ולהדליק נר לתקן ולעשות כל צרכינו מיום טוב לשבת".

בזכות הקול. פינק לפני התיבה במערת המכפלה

בסוף המלחמה נמלט לדרזדן שבגרמניה, ובהמשך חזר לעיר ילדותו אנטוורפן. שם נשא אישה ושיקם את חייו. "קהילת יהודי אנטוורפן שאחרי המלחמה הייתה קטנה, אולם אט-אט החלו להגיע לכאן אודים מוצלים מאש, שאני הייתי רק אחד מהם".

אחרי ששיקם את חייו חזר לתחביבו הישן והתמנה לחזן בית הכנסת המזרחי. "הייתי עובר לפני התיבה בסליחות הראשונות, בימים נוראים, ובכל מועד מיוחד", הוא מסיים, ועיניו נוצצות מאושר.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

את הלחם והתבשיל יש לשמור לפחות עד שמסיימים לעשות בחג את כל ההכנות לשבת. ומצווה מן המובחר לברך על הלחם 'המוציא' (אם הוא כיכר שלמה) בסעודת שבת, ויש הנוהגים לברך עליו בסעודה שלישית.

את הבישולים וההכנות ביום השני יש לעשות בעוד היום גדול, כך שיהיה אפשר ליהנות מהם בחג עצמו. מי ששכח לעשות עירוב תבשילין, או שעשה ונאכל העירוב קודם שהספיק להכין לשבת, ישאל רב מוסמך כיצד עליו לנהוג.

הדלקת הנרות: בערב ראש השנה מדליקים את הנרות בזמן הקבוע בלוחות. מי שלא הספיקה, תדליק מאש קיימת לפני הקידוש. את הנרות של היום השני מדליקים מאש קיימת בליל החג השני, אחרי צאת הכוכבים, כדי שלא להכין מהחג הראשון לשני. בחג השני, ערב שבת, מדליקים מאש קיימת לפני כניסת השבת (בזמן הקבוע בלוחות).

מקורות: תשו"ע ושו"ע אדמו"ר הזקן סי' תקיד וסי' תקכז.

סגנון
הרב
הרב

יהיאל הררי

ביוגרפיה מרתקת החושפת את סוד כוחו של הרבי מלובביץ'

בראש
רשימות
רבי המכר